

РЕШЕНИЕ

№ 25875

гр. София, 04.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 18.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10516** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Д. А. Х., търсещ закрила от С., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], чрез адв. М. Н. – САК, против Решение № 10340/01.10.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му.

В съдебно заседание Д. А. Х., редовно призован, се явява лично и с адвокат М. Н. Н.. Адвокат Н. иска съдът да отмени оспореното решение като неправилно и незаконосъобразно. Счита, че произнасянето на административния орган е необосновано. Направена е преценка единствено по отношение на сигурността в област Х., но не и конкретно в района от където е жалбоподателя. За този район било известно, че се подлага на репресия местното население. Положението на кюрдските малцинства в С. и К., не било анализирано, поради което изводите в оспорения акт са направени в противоречие със задължението на чл.75, ал. 2 от ЗУБ за изясняване на обстоятелствата и обсъждане на представените обяснения. Неправилно било и становището на ответника, че в С. не е налице въоръжен конфликт, защото се наблюдавал продължаващ конфликт. Към настоящия момент основния военен

конфликт бил между сирийското правителство и бунтовниците в свободна Сирийска Република, и между турските сили и фракции в С., т.е. противно на изложеното в административния акт конфликта в С. не е приключил, а множеството случаи, отразени от самия орган били доказателство, че живота и сигурността на жалбоподателя като гражданско лице е застрашен, което било предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл.9, ал. 1, т.3 ЗУБ. Моли да му бъде издаден заверен препис от протокола.

Ответникът Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МС – редовно призован, се представлява от юрк. Г.. Юриконсулт Г. моли съдът да остави в сила решението като правилно и законосъобразно. Твърди, че от изложената бежанска история е установено, че няма конкретни действия на преследване срещу жалбоподателя, не е имал проблеми с властите, няма наличие на реална опасност от тежки посегателства и не е бил принуден да напусне страната си на произход. От информацията, посочена в представените справки не може да се направи извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цяла С.. От анализа на цитираната информация, не следвало насилието във всички части в държавата да се определя като безогледно. В хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут. Счита, че решението е издадено при спазване на материалния закон и административно-производствените правила. Моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен Съд С. – град, I-во отделение, 54 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № В-13- 740/12,07.2024 г. на РПЦ - [населено място], до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). Жалбоподателят е от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], обл. Х., С., гражданин на С., етническа принадлежност: кюрд, вероизповедание: мюсюлманин, семейно положение: женен. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Д. А. Х. е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС, както и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци, търсещи международна закрила в Република България.

Х. заявява че е напуснал С. през юни месец 2024 г. заминавайки нелегално за Турция. След престой от една седмица на турска територия на 02.07.2024 г. влязъл в Република България отново нелегално.

Жалбоподателят мотивирал молбата си за международна закрила с проблеми свързани с войната и влошената обща обстановка в С.. В проведеното с него интервю рег, №

УП 6706/25.07.2024 г. Д. А. Х. разказва, че е напуснал страната си заради войната и влошената обща обстановка там. Кандидатът за закрила споделя, че няма сигурност в С. и че има само проблеми. Пояснява, че турците постоянно бомбардират района. Посочва, че Ислямска държава все още се подвизава по тези територии. Допълва, че не е служил в армията и не може да се върне в С.. Посочва, че иска да спаси семейството си, за което много се страхува. В проведеното интервю с рег. № УП 6706/19.09,2024 г. Х. заявява, че икономическото положение на С. е много лошо и няма никаква работа и живота е станал много труден. Уточнява, че работи много, а заплащането е много ниско. Добавя, че желае да получава повече пари, за да живее по-добре. Разказва още, че не е служил, тъй като не е получавал призовка, но знае, че кюрдите го търсят за да го присъединят към тях. В заключение чуждият гражданин посочва, че иска да получи закрила в Република България и вижда добра възможност да намери работа и да подобри икономическото си положение. За себе си Х. споделя, че не е работил, защото е бил студент и е учил в университет първа година за медицинска сестра.

Жалбоподателят е декларирал, че не е имал проблеми основани на етническата му принадлежност и изповяданата от него религия в страната му по произход. Разказва, че не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в С.. Твърди, че никога не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан. Декларира, че не е заплашван лично и никога не му е оказвано физическо и/или психическо насилие в държавата му на произход.

Във връзка с подадената молба административният орган обсъдил приложените по преписката материални факти, относими към разпоредбите на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ и стигнал до следните изводи.

В конкретния случай етническата принадлежност на Д. А. Х. не била достатъчно основание за предоставяне на статут на бежанец, защото преди да напусне държавата си на произход той не е имал каквито и да е проблеми заради принадлежността си към кюрдския етнос, които да показват риск от евентуално преследване при завръщането му в С.. По собствените му думи той не е заплашван лично, не е ставал жертва на насилие, не е арестуван, съден или осъждан, а видно от § 70 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН, самата принадлежност към определена етническа група обикновено не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец. В тази връзка, за предоставяне на такъв статут не било достатъчно само доказването на факта, че молителят е кюрд по етническа принадлежност. За установяване на обстоятелствата, визирани в чл. 8 от ЗУБ било необходимо наличие на личен елемент, тъй като актът, с който се предоставя бежански статут, е индивидуален административен акт, а не общ, имащ за адресат всички кюрди в С..

Относно нежеланието на кандидата да се сражава в редовете на сирийската армия, в Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН през 1992 г., в глава V, „В" било дадено тълкувателно определение за дезертьори и лица, които се отклоняват от военна служба. В С. военната повинност била задължителна и дезертирането се считало за криминално престъпление, но не се считало за преследване. Лице, което е дезертирало или избягало от военна служба просто поради неприязън към военната служба или от страх от сражения, не било бежанец. Съществували обаче и случаи, при които необходимостта от изпълнение на военната служба, е единствената причина да се иска

статут на бежанец, т.е. когато лицето докаже, че изпълнението на военната служба за него би означавало участие във военни действия, противоречащи на неговите действителни политически, религиозни или морални убеждения или на валидни съображения на съвестта. В хода на производството тези обстоятелства не се доказали. Чужденецът декларираше, че е политически неангажиран и не заявил, че отказва да служи в армията поради религиозни разбирания. АО не констатирал и морални убеждения или съображения на съвестта, които да му попречат да бъде мобилизиран.

Фактът, че Х. е мюсюлманин също не било достатъчно основание за предоставяне на статут на бежанец, тъй като той изрично е заявил, че не е имал каквито и да е религиозни проблеми заради това, че е мюсюлманин-сунит.

От изложената от Д. Х. бежанска история се установило, че за чуждия гражданин не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Сирийският гражданин не направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могли или не искали да предоставят закрила срещу преследване.

Статут на бежанец се предоставял единствено на лично основание, при наличие на преследване по някоя от хипотезите на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, които условия в конкретния случай не били изпълнени. Не се констатирало да са нарушени основни негови права или да е осъществена съвкупност от действия, които доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост.

Съгласно ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ действията на преследване можело да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. За да се квалифицират като преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ, тези действия следвало да се основават на причините посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Сред изложените от кандидата в интервюто причини за напускане на страната си на произход не се обективизирали твърдения за физическо или психическо насилие, закони административни, полицейски или съдебни мерки, които да представляват действия насочени лично към него. Х. не заявил да е преследван поради етническата или религиозната си принадлежност в страната си по произход. Твърденията му не съдържаха информация за осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. Поради изложеното, искането му в частта за предоставяне на статут на бежанец РО счел, че следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

С оглед на заявената от молителя бежанска история и във връзка с гореизложеното можело да се направи обоснован извод, че в конкретния случай не били установени опасения за сигурността на живота на молителя в С., които да са относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставяне на закрила по смисъла на чл. 8 от ЗУБ.

За търсеция международна закрила липсвали предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9, тъй като не е посочил член от семейството му, който да има предоставен статут на бежанец в Република България.

Искането на Х. в частта за предоставяне на статут на бежанец следвало да бъде отхвърлено като неоснователно.

Търсецият международна закрила не направил обосновани изявления за наличието на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагането на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Съгласно посочената разпоредба, хуманитарен статут се предоставял на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като същият може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

Твърдения, релевантни с горепосочената норма от ЗУБ, сирийският гражданин не е направил. Въз основа на заявеното от него, не можело да се формира извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Съгласно чл. 9 ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства можело да бъдат, както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия.

Тежки посегателства можело да се извършват и от недържавни субекти, но само ако бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. Бежанската история на чуждия гражданин не била подкрепена от доказателства в този смисъл.

От изложеното било видно, че жалбоподателя не е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не били налице и данни, че търсецият международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на С.. Поради изложеното дотук можело да се направи заключение, че кандидата не е бил изложен на посегателствата по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. В допълнение АО приел, че за него не съществува разумна степен на вероятност в бъдеще да бъде изложен на реален риск от въпросните посегателства, съответно се налага извод за липсата на законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. При разглеждане на основанията за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ следвало да се съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл.15, б. в от Директива 2004/83/ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт".

След извършен анализ на информацията за обстановката в С., изложена в

справка с вх. № ЦУ-1852/27.08.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“, ДАБ при МС, се установили разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според тълкувателното решение от 17 февруари 2009 г., наличието на подобна заплаха по изключение можело да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009 г, на Съда в Л. по дело № С - 465/07, на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83/ЕО силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт, се преценявало от компетентните национални органи, до които е подадена молбата, или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично в тълкуването било признато правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт. Видно от горесцитираната справка с вх. № ЦУ-1852/27.08 .2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“, ДАБ при МС, през периода 1 август 2022 г. - 28 юли, 2023 г. в провинция Х. е имало 2735 инцидента със сигурността на региона от ACLED, от които 551 "битки", 1717 "насилие с експлозиви/дистанционно насилие", а 467 инцидента "насилие срещу цивилни". Инциденти със сигурността са регистрирани във всички окръзи на провинцията, като най-голям брой били документирани в Д. С. (901, 19 от които "насилие срещу цивилни"), А. (646, 57 от които "насилие срещу цивилни") и А. (515, 261 от които "насилие срещу цивилни"), а най-малко инциденти (6, три от които "насилие срещу цивилни") са регистрирани в окръг Ас С.. Х. регистрирал най- голям брой инциденти със сигурността от всички провинции в С., като в периода 1 август - 30 ноември 2023 г, 1 077 от общо 4 381 инцидента със сигурността, докладвани в С., са станали в Х., което представлявало средно 62 инцидента със сигурността на седмица. През цялата 2021 г. Сирийската мрежа за човешки права (Syrian N. for H. R., SNHR) регистрирала 231 смъртни случая на цивилни в провинция Х., през 2022 г. цивилните жертви били 224, а в периода август 2022 г. - юли 2023 г. имало документирани нови 171 цивилни жертви, 15 от които загубили живота си в хода на мигрантско пътуване към Европа.

Посочените инциденти били спорадични актове на насилие и като такива не можело да се оценяват като въоръжен конфликт. От анализа на цитираната информация, въпреки оценяването на положението в страната като несигурно и напрегнато, не следвало насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Инцидентите имали определени цели, но не били в състояние да предизвикат масов ефект. В тази връзка следвало да се отбележи, че не трябва да се очаква, че което и да е правителство може да гарантира сигурността на всички граждани в дадената страна. Съгласно

пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следвало да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там то не било. От изложеното можело да се направи извод, че за Х. не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Искането за международна закрила и в тази част било неоснователно

За молителя липсвали предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и Кандидата не е заявил член от семейството му да има предоставен статут. Не били налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той не се е позовавал на причини от хуманитарен характер. При преценката на всички относими факти, свързани с личното положение на жалбоподателя и държавата му на произход, се налагал изводът, че искането за предоставяне на международна закрила е изцяло неоснователно.

Предвид тези мотиви ответникът постановил обжалваното решение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 54 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Оспореното решение е връчено на 15.10.2023 г. Жалбата е подадена на 18.10.2024, т.е. в срока по чл.84, ал.3 ЗУБ, от надлежна страна по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване акт съгласно чл.84, ал.3 ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При служебната проверка по чл.168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл.75, ал.1, вр. чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ, при надлежно делегирани на председателя на ДАБ правомощия, в установената форма и без допуснати съществени процесуални нарушения. Производство по чл.68, ал.1, т.1 ЗУБ е образувано във връзка с подадена от жалбоподателя първа молба за закрила рег. № В-13- 740/12,07.2024 г. на РПЦ - [населено място], до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет. На проведеното интервю на кандидата е предоставена възможност за посочване на причините, поради които е напуснал и не желае да се завърне в страната си на произход. Противно на твърденията му, всички изтъкнати от него факти от бежанската история подробно са обсъдени, поради което не са допуснати твърдените нарушения на чл.35 от АПК и чл.75, ал.2 от ЗУБ.

Административният орган е изследвал всички основания за преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ – основателни опасения от преследване

по причини на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, във връзка с легалното определение за преследване по чл.8, ал.4 ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, както и липсата на конкретни действия на преследване по примерното изброяване на чл.8, ал.5 ЗУБ. Въз основа на посоченото от кандидата в интервюто правилно и обосновано решаващият орган е приел, че по отношение на него не се установяват основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ, не са извършени конкретни, лични действия на преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ и на неизчерпателното изброяване по чл.8, ал.5 ЗУБ.

Според Актуална справка № МД-02-3/15.10.24 г. на Дирекция „Международна дейност“ при С. фронтовите линии в С. към момента са повече или по-малко стабилизирани и фактически съществуват четири зони под контрола на различни участници в конфликта - зони под контрола на официалното сирийско правителство, зони под контрола на кюрдското самоуправление, зона под контрол на т.нар. "Правителство на сирийското спасение" и зони под контрола на Турция и съюзническите ѝ милиции.

Сирийското правителство (режимът на Б. А.) контролира над 60% от общата територия на страната, включително центъра, средиземноморското крайбрежие и южната част. Освен това всички големи градски зони, включително най-големите градове Д., Х., Х. и Х., са разположени в контролираната от правителството зона.

От 2020 г. насам международното внимание до голяма степен се измества от С., като конфликтът се смята за такъв, който се намира в състояние на застой. Въпреки че има малко опити за промяна на статуквото, фронтовите линии остават относително стабилни и никоя от враждуващите страни не започва нова продължителна офанзива за превземане на територия.

В С. всички мъже на възраст между 18 и 42 години са длъжни да отбиват военна служба с продължителност между 18 и 21 месеца, в зависимост от степента на тяхното образование. След отбиване на военна служба мъжете могат да бъдат призовавани за служба в резерва до навършване на 42-годишна възраст. Законите позволяват освобождаване от военна служба за определени категории лица. Единствено дете от мъжки пол в семейство и лица със статус „ученици“ могат да бъдат освободени, а може да има изключения и по здравословни причини. Студентите могат да отлагат наборната си служба на годишна база, в рамките на периода на своето следване. Законът също така позволява плащането на такса за освобождаване, но това важи само за лица, живеещи в чужбина, като резервистите нямат право на плащане на освобождаваща такса. През ноември 2020 г. Законодателен указ 31/2020 изменя ключови разпоредби на Законодателен указ 30/2007 (Закон за сирийската военна служба). Сирийците, които пребивават в чужбина за една, две, три или четири години, вече могат да платят съответно 10 000, 9 000, 8 000 или 7 000 щатски долара, за да се освободят от военна служба. Лицата, подлежащи на военна служба, които

искат да платят таксата за освобождаване и „чието пребиваване е надвишило пет години след навършване на възрастта за набор в армията, ще бъдат глобени с 200 щатски долара за всяка година закъснение“. Лицата, решени да служат в неполева служба в армията, вече могат да платят освобождаваща такса в размер на 3 000 щатски долара. В С. неизпълнението на военна служба се възприема като нелоялност или дори политическо несъгласие с официалния режим. Лицата, които избягват наборна военна служба, са атакувани на индивидуална основа, а не чрез систематични действия. Лицата, избягващи наборна военна служба се разглеждат „много негативно“ от властите, на тях се гледа като на „страхливци“ и „предатели“, но режимът на А. не разглежда непременно лица, избягващи военна служба, като противници на правителството като цяло и дава пример от Л.: синът в едно семейство заминава за Л. след дипломирането си от университета, но няма отмъщение срещу семейството. Официалните сирийски власти разбират, че много хора са избягали просто защото не искат да загинат, а не защото се противопоставят на правителството. Според сирийска правозащитна организация, поискала анонимност и интервюирана от Датската имиграционна служба (DIS) през април 2022 г., укриващите се от военна служба лица и военните дезертьори, които не са участвали в никакви опозиционни дейности, са задържани за кратък период (няколко дни или седмици) и след това са изпращани да отбият военна служба. Същият източник отбелязва, че членовете на семействата на лица, укриващи се от военна служба или дезертьори, не са изправени пред никакви последствия от страна на властите.

От информацията в горесцитираната справка става ясно, че в момента фронтовите линии в С. към момента са повече или по-малко стабилизирани. Сирийското правителство контролира над 60% от общата територия на страната, включително центъра, средиземноморското крайбрежие и южната част. Освен това всички големи градски зони, включително най-големите градове Д., Х., Х. и Х., са разположени в контролираната от правителството зона.

От събраните по делото доказателства става ясно, че жалбоподателят Х. е заявил, че е напуснал С., защото има проблеми свързани с войната и поради влошената обща обстановка в С., че не е служил в армията и не може да се върне в С.. Х. заявява, че икономическото положение на С. е много лошо и няма никаква работа и живота е станал много труден, че работи много, а заплащането е много ниско. Желаете да получава повече пари, за да живее по-добре. Не е служил, но знае, че курдите го търсят за да го присъединят към тях. Искат да получи закрила в Република България и вижда добра възможност да намери работа и да подобри икономическото си положение. Заявява, че не е работил, защото е бил студент, учил е за медицинска сестра. При визираните факти правилно и обосновано административният орган е достигнал до извода, че следва логичния извод, че жалбоподателят за закрила е напуснал С. по лични причини единствено и само в търсене на по-добър живот, поради което няма никакви основателни причини да се счита, че няма да бъде допуснат отново до територията, която е напуснал и че не би

бил защитен от властите, ако поиска закрила. Тук е налице и фактът, че жалбоподателят е декларирал, че не е имал проблеми основани на етническата му принадлежност и изповяданата от него религия в страната му по произход, че не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в С., че никога не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан, че не е заплашван лично и никога не му е оказвано физическо и/или психическо насилие в държавата му на произход. Ето защо обосновано може да се приеме, че Област Х., от където е жалбоподателят, в С. се явява сигурно място за закрила на Х.. Твърдението на процесуалния представител на жалбоподателя, че Х. живее в К., а този район не е анализиран, не се подкрепя от събраните по делото доказателства, защото не се доказва, че жалбоподателят живее в К. и за АО не е било необходимо да разсъждава относно това твърдение.

Съдът приема, че според цитираната общодостъпната информация, жалбоподателят не представлява специфична цел на преследване и по изложените съображения съдът намира за недоказани твърденията за преследване, основани на религиозната принадлежност на кандидата.

При така установените факти относно личното положение и страната на произход на кандидата, правилно административният орган е намерил, че изложеното от жалбоподателя по време на интервюто не попада в предметния обхват на ЗУБ. Той не членува в политически партии и организации, няма проблеми поради религиозна или етническа принадлежност, не излага конкретни достоверни данни за отправени лично към него заплахи или оказано насилие, а изложените такива правилно и обосновано са приети от административния орган като несвързани с основанията за закрила по ЗУБ, вкл. по причините в чл.8, ал.1 от ЗУБ. Данните от бежанската история на Х. не навеждат на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, нито представляват преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ - нарушаване на основни права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, нито сочи конкретни действия, попадащи в предметния обхват на чл.8, ал.5 ЗУБ.

Правилни са изводите на решаващия орган, че спрямо кандидата не се установяват и основанията по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, поради липса на достоверни твърдения, че същият е бил или ще бъде изложен в страната на произход на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или друго унижително отнасяне или наказание.

От друга страна следва да се подчертае, че към настоящия момент не съществуват доказателства за това, че ситуацията в област Х. достига до границите на безогледно насилие, породено от вътрешен или международен въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи, т.е. не са налице и предпоставките на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ и чл. 15, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година.

Нежеланието на жалбоподателя да се сражава в редовете на сирийската армия също не може да се приеме за преследване. Установи се, че в С. военната повинност е задължителна и дезертирането се счита за криминално престъпление, но лице, което е дезертирало или избягало от военна служба поради неприязън към военната служба или от страх от сражения, не е бежанец. Не се доказва, че изпълнението на военната служба за жалбоподателя би означавало участие във военни действия, противоречащи на неговите действителни политически, религиозни или морални убеждения или на валидни съображения на съвестта, защото жалбоподателят е декларирал, че е политически неангажиран и не заявил, че отказва да служи в армията поради религиозни разбирания, не са събрани доказателства, че поради морални убеждения или съображения на съвестта, Х. не може да бъде мобилизиран.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т.39 от Решение на СЕС по дело С-465/07, в колкото по-голяма степен молителят успее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкото по-слаба ще трябва да е степента на безогледно насилие за него, която се изисква за предоставяне на хуманитарен статут. В случая, не се установяват никакви индивидуални тежки заплахи срещу живота или личността на жалбоподателя, поради което и за да се предостави статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ безогледното насилие в страната на произход следва да е изключително, което не се установява от изложената по-горе официална информация.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата на Д. А. Х., следва да бъде отхвърлена. Молбата за закрила е разгледана и решена от компетентен административен орган, без допуснати съществени процесуални нарушения и при правилно приложение на материалния закон.

С оглед изхода на спора и предвид обстоятелството, че по делото не е внесена държавна такса в размер на 10 лв., следва съдът да осъди жалбоподателя да заплати в полза на АССГ държавна такса в размер на 10 лв. и направените по делото разноски в размер на 60 лева за назначения преводач от арабски език.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 54 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А. Х., търсещ закрила от С., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , чрез адв. М. Н. – САК, против Решение № 10340/01.10.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

ОСЪЖДА Д. А. Х., търсещ закрила от С., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , да заплати на АССГ, направените по делото разноски в размер на 70 /седемдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на

Република България.